

den akademiska debatten

En av Aftonbladets chefredaktörer, Gunnar Fredriksson, har flera gånger beklagat sig över hur instängd han fann atmosfären vara i det akademiska Lund under 1950-talet. De studerande levde i en tillvaro fjärran från de stora samhällsproblemen här och ute i världen. Diskussionerna kretsade istället mest kring Gud. Om han fanns eller inte och vilka konsekvenser detta medförde – därom dryftades det väldeliga. Denna debatt hade dessutom den fördelen att den kunde hållas vid liv i det oändliga, eftersom ingen kunde lägga fram acceptabla bevis för sin uppfattning. De vänster-sinnade var som regel icke troende. Sannolikt kunde en eller annan av dem känna en viss bävan när han kom ihåg vad han fått lära sig i skolans kristendomsundervisning. Det kunde någon gång synas kusligt att genom alltför ivrigt gudsförnekande äventyra karriären i en kommande värld. Men måhända tröstade sig vederbörande med att Gud, om han mot förmodan fanns, antagligen skulle ge förnekaren syndernas förlåtelse för att han trott fel.

Under 1960-talet har studenterna funde-rat över andra ting. Utrikespolitiska spörs-mål har på ett helt annat sätt än tidigare kommit på tapeten, inte bara bland de vänstersinnade utan över hela det student-politiska fältet. Från vänsterhåll har man visserligen haft svårt att logiskt förklara å ena sidan sitt stora internationella engage-mang visavi de fattiga länderna och å andra sidan sin nynationella storsvenskhet i förhållande till våra grannar i Norden och Västeuropa. Men även vänstern har de-battmässigt kommit någorlunda ner på jor-

den. Detta är i och för sig utmärkt, och har renderat den mycket beröm. Den är med sin tid, den är samhällstillvänd som det heter, den har släntrat ner från elfvenbenstornet. Den står åter i begrepp att radikalt påverka samhällsutvecklingen!

Ändå förefaller det som om det fortfarande är en jättelik avgrund mellan det som dagens studentvänster tänker på och tror sig begripa och den krassa, kalla verkligheten.

Det märktes inte minst under den berömda kårhusockupationen i Stockholm häromåret. Revolutionärernas försök att skaffa sig sympatier bland arbetarna för sitt groteska spektakel misslyckades ömkligt. De skrattades offentligen ut. Det var inte så man förbättrade det svenska samhället, framför allt inte arbetsmarknaden.

Vad vet vänsterstudenten om den arbetsmarknad som väntar honom? Vid en sk kontaktkonferens i Örebro för något år sedan med närvaro av studerande och företrädare för näringslivet gavs ett märkligt svar. En student hade talat sig varm för den revolution som skulle komma. En företagare frågade hur han skulle göra om han efter avslutad examen anställdes hos honom. Studenten svarade ungefär att han då skulle tacka ja till jobbet för att kunna

få även den övriga personalen att börja arbeta för den ofrånkomliga revolutionen. Det är osäkert hur representativt detta svar är för studentvänsterns uppfattning – det föranledde i varje fall jubel och entusiasm från många av mötesdeltagarna.

Den nyutexaminerade akademikern går de närmaste åren mot en ytterst besvärlig situation på arbetsmarknaden. Det blir trängsel och konkurrens utan like om anställningarna, särskilt för dem som studerat humanistiska och samhällsvetenskapliga ämnen. Från fackligt håll har man varnat för detta läge i flera år.

Har då de vänstersinnade och följaktligen samhällstillvända studenterna lystrat till dessa varningar mer än andra? Har de sett denna näraliggande verklighet klarare än de övriga studenterna?

Knappast! Många av dem har valt just sådana studievägar som leder till de sämsta möjligheterna på arbetsmarknaden, medan de förberett socialismens införande här och annorstädes.

Men innan detta skett lär de få svårt att försörja sig. Det går ju inte ens att få jobb på Tidssignal längre, eftersom denna tidning tyvärr gått i konkurs.

Matti Häggström